ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΜΠΙΛ ΤΖΟ'Ι'Σ

Ὁ παράξενος ταγματάρχης Τζόϊς ἀποφάσισε νὰ γράψη τ' ἀπομνημονεύματά του. Ἡ δράσις του κατὰ τὲν παγκόσμιο πόλεμο. Μιὰ δραματικὴ περιπέτεια στὶς Βρυξέλλες. Ἡ πνευματιστικὲς συγκεντρώσεις τοῦ δόκτορος Βὰν Ντόναλντ. Ὁ ἔρως τῆς συμπαθητικῆς Ἔλσας. Πῶς δροῦσε ἡ Γερμανικὴ κατασκοπεία στὴν πρωτεύουσα τοῦ Βελγίου. Τὸ τραγικὸ τέλος δυὸ μυστικῶν πρακτόρων κλπ

Ἄγγλος ταγματάρχης Μπὶλ Τζόϊς, τώρα ποὺ ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία καὶ πῆγε νὰ ξεκουραστῆ στ' ὥμορφο κτῆμα του στὴ Σκωτία, ἀποφάσισε νὰ γράψη τ' ἀπομνημονεύματά του. Ἡ εἴδησι αὐτὴ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι στὴν Ἀγγλικὴ κοινὴ γνώμη, γιατὶ ὁ ταγματάρχης Τζόϊς ἦταν ἀρχηγὸς τοῦ Β' Ἐπιτελικοῦ Γραφείου κατὰ τὸ παγκόσμιο πόλεμο. Ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν τὸν παρακάλεσε νὰ δῆ τὰ χειρόγραφά του, πρὶν σταλοῦν στὸν ἐκδότη, μήπως τυχὸν καὶ ξεφύγη στὸν Τζόϊς καμμιὰ πληροφορία ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀποκαλύψη κανένα μεγάλο μυστικὸ τῆς Ἀγγλικῆς ἀντικατασκοπείας.

Ὁ Μπὶλ Τζόϊς πράγματι συμμορφώθηκε μ' αὐτὴ τὴν ἐντολὴ καὶ ἄφησε νὰ τοῦ λογοκρίνουν αὐστηρὰ τὰ χειρόγραφά του. Μὰ αὐτὸ καθὼς εἶνε εὐνόητο ἔδωσε μεγαλύτερη σπουδαιότητα στ' «Ἀπομνημονεύματα» τοῦ Μπὶλ Τζόϊς γιατὶ ἡ ἱστορίες ποὺ ἀναφέρει στὸ βιβλίο του εἶνε ὅλες τους αὐθεντικὲς καὶ γραμμένες μὲ τηλεγραφικὴ ξηρότητα.

Εἶχα τὸ θάρρος νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτὸν τὸν ἡρωϊκὸ Ἄγγλο καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ ἀφηγηθῆ καμμιὰ δραματικὴ ἱστορία κατασκοπείας.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Μπὶλ Τζόϊς ἀπέφευγε μὲ γεροντικὸ πεῖσμα νὰ μοῦ δώση καὶ τὴν παραμικρὴ πληροφορία. Ὅταν ὅμως τοῦ κολάκευα τὸν ἐγωϊσμό του ὑπεχώρησε καὶ μοῦ ἀφηγήθηκε τὴν ἀκόλουθη ἱστορία ποὺ εἶνε καθὼς θὰ ἰδῆτε πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

Ἐσεῖς οἱ νέοι, μοῦ εἶπε, κυριεύεσθε πάντα ἀπὸ μεγάλο ἐνθουσιασμό, κάθε φορὰ ποὺ θ' ἀκούσετε νὰ μιλᾶνε γιὰ τὰ ἡρωϊκὰ ἐπεισόδια τοῦ μετώπου. Δὲν σᾶς ἀδικῶ γιατὶ δὲν ξέρετε τὶ φριχτὸ πρᾶγμα εἶνε ὁ πόλεμος. Δὲν μοιάζει καθόλου μὲ καμμιὰ περιγραφὴ τῶν διαφόρων συγγραφέων καὶ δὲν ἔχει οὔτε μιὰ πραγματικὰ ἡρωϊκὴ πρᾶξι. Σᾶς παραξενεύει βέβαια ποὺ ἀκοῦτε ἕναν ἀνώτερο στρατιωτικὸ νὰ λέη αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἀλλὰ ἔχω ζήσει τὴν τραγωδία τοῦ πολέμου, παρακολούθησα ἀπὸ κοντὰ ὅλες τὶς ἐχθροπραξίες κι' ἔτσι μπορῶ νὰ πῶ ἐκεῖνο ποὺ πιστεύω χωρὶς νὰ ὑπερβάλω τὴν πραγματικότητα.

Στὸν τελευταῖο πόλεμο λοιπὸν τὸν λόγο εἶχαν τ' ἀσφυξιογόνα, τὰ ἀεροπλάνα, ἡ ἀρρώστειες κι' ἡ τρομερὴ πλεκτάνη τῆς κατασκοπείας. Ὁ δυστυχισμένος στρατιώτης ἔμοιζε σὰν τὸ ἄχυρο ποὺ τὸ παρασύρει ὁ ἄνεμος τῆς καταστροφῆς.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ σχετικὴ ἱστορία γιὰ νὰ δῆτε ὅτι ἔχω δίκιο:

Τὸν δεύτερο χρόνο τοῦ πολέμου βρισκόμουν στὶς Βρυξέλλες κι' εἶχα ἐντολὴ νὰ παρακολουθῶ μιὰ ὥριμη γυναῖκα ποὺ ἔμοιαζε μᾶλλον γιὰ νοικοκυρὰ τῆς ἀστικῆς τάξεως παρὰ γιὰ κατάσκοπος. Ἡ Ἔλσα Πούμπριγξερ, ἔτσι τὴν ἔλεγαν, ντυνόταν πάντα μὲ μεγάλη ἁπλότητα ἦταν ὑπερβολικὰ σεμνὴ κι' ἡ καθημερινὴ ζωή της ἦταν κανονισμένη σὰν ρολόϊ. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν μιὰ κατάσκοπος. Ἄλλωστε κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἐπάγγελμά της δὲν κινοῦσε τὴν περιέργεια. Ἦταν βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ Βὰν Ντόναλντ ὁ ὁποῖος φημιζόταν στὶς Βρυξέλλες γιὰτὰ πνευματιστικὰ πειράματά του. Ἐγὼ φυσικὰ μόλις ἔλαβα ἐντολὴ νὰ παρακολουθήσω τὴν Πούμπριγκερ ἔσπευσα νὰ πιάσω φιλία μὲ τὸν δόκτορα Ντόναλντ. Φαίνεται ὅμως ὅτι ποτὲ δὲν κίνησα τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ τοῦ ἐπιστήμονος γιατὶ καταλάβαινα ὅτι δὲν μ' εἶχε σὲ μεγάλη ἐκτίμησι. Ὡστόσο ἡ ψυχρότης του δέν μ' ἐμπόδιζε νὰ συχνάζω στὸ σπίτι του καὶ καμμιὰ φορὰ νὰ παρακολουθῶ τὰ πνευματιστικὰ πειράματά του. Σ'αὐτὲς τὶς ἐπιστημονικὲς συγκεντρώσεις σύχναζε ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῶν Βρυξελλῶν, καθὼς κι' ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ διπλωματικοὶ ὑπάλληλοι. Ὁ Βὰν Ντόναλντ ἦταν μὰ τὴν ἀλήθεια ἀξιοθαύμαστος. Ἤξερε νὰ διασκεδάζη ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμο μὲ τὶς ὥμορφες ἱστορίες του καὶ τὰ πειράματά του, ἐνῶ ἡ Ἔλσα Πούμπριγκερ βοηθουμένη ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες μᾶς σερβίριζε ἕνα σωρὸ ἀναψυκτικά.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν περνοῦσα κι' ἄσχημα στοῦ δόκτορος. Μὰ δυστυχῶς δὲν μποροῦσα νὰ εὐχαριστηθῶ γιατὶ μὲ βασάνιζε ἡ σκέψι ὅτι ἔπρεπε ν' ἀνακαλύψω τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον δροῦσαν οἱ Γερμανοὶ κατάσκοποι στὸ Βέλγιο.

Ἔγινα λοιπὸν ἡ σκιὰ τῆς Ἔλσας καὶ προσπάθησα νὰ κερδίσω τουλάχιστον τὴν ἐμπιστοσύνη της. Ἡ Ἔλσα ἦταν μιὰ ἁπλοϊκὴ γυναῖκα ποὺ ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ χωριατοποῦλα παρὰ μὲ γυναῖκα τοῦ καλοῦ κόσμου. Δὲν ἄργησε φυσικὰ νὰ κολακευθῆ ἀπὸ τὴν προτίμησί μου καὶ σιγὰ σιγὰ ν' ἀνταποκριθῆ στὸ αἴσθημά μου. Ἐκεῖνο τὸν καιρό, χωρὶς νὰ θέλω νὰ κολακέψω τὸν ἑαυτό μου ἤμουν ἕνας κομψός κι' ὥμορφος ἀξιωματικὸς σὰν αὐτοὺς ποὺ βλέπετε τώρα στὰ διάφορα κινηματογραφικὰ ἔργα. Αὐτὴ ὅμως ἡ κομψότης μου δὲν μ' ἐμπόδιζε καθόλου νὰ εἶμαι τυπικὸς μέχρι ἀπελπισίας καὶ νὰ ἐκτελῶ πάντα τὸ καθῆκον μου.

Ἡ Ἔλσα ἦταν ξετρελλαμένη μαζύ μου, γιατὶ ἤμουν ἕνας σοβαρὸς κι' ὀλιγόλογος ἄνδρας ποὺ ἤξερε νὰ κρύβη καλὰ τὰ μυστικά του. Κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ὀνειρεύεται ἕναν τέτοιον τρυφερὸ φίλο. Γιὰ τὴν Ἔλσα ποὺ ἦταν διαρκῶς ὑπὸ τὴν αὐστηρὴ ἐπίβλεψιν τοῦ δόκτορος ἐγὼ ἤμουν ὁ ἰδεώδης ἄνθρωπος. Σὲ μένα μίλαγε πάντα μ' εἰλικρίνεια καὶ χαιρόταν ὑπερβολικὰ ὅταν μὲ συναντοῦσε.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἄργησε νὰ μοῦ κινήση τὴν περιέργεια.

— Πῶς εἶνε δυνατὸν σκεφτόμουν, μιὰ κατασκοπος νὰ ὑποδύεται μὲ τόση τέχνη τὸ ρόλο τῆς ἐρωτευμένης;

Εἶχα ἀρχίσει μάλιστα νὰ πιστεύω ὅτι τὸ γραφεῖο πληροφοριῶν εἶχε κάνει λάθος κι' ὅτι ἀδίκως εἶχε ἀνακατέψει αὐτὴ τὴν ἀθῶα γυναῖκα στὴν ὑπόθεσι τῆς κατασκοπείας. Τόλμησα μάλιστα νὰ συντάξω μιὰ ἔκθεσι πρὸς τὸ Β' Γραφεῖο στὴν ὁποία δήλωνα ὅτι ἡ Ἔλσα Πούμπριγκερ ἦταν ἐντελῶς ἀθῶα κι' ὅτι ἀναλάμβανα ὅλες τὶς συνέπειες αὐτῆς τῆς διαβεβαιώσεώς μου.

Σ' ἀπάντησι μοῦ ἔστειλαν ἕνα τρομερὸ κρυπτογραφικὸ ἔγγραφο τὸ ὁποῖο ἀνέφερε ὅτι χίλιοι συμπατριῶτες μου εἶχαν βρῆ τραγικὸ θάνατο ἀπὸ ἀσφυξιογόνα στὴν τελευταία ἐπίθεσι στὶς γραμμὲς τῶν Γερμανῶν, ἂν καὶ φοροῦσαν τὶς προφυλακτικὲς μάσκες. Κάποιος μοῦ ἐξηγοῦσαν, εἶχε ἀποκαλύψει στοὺς ἐχθρούς μας τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως τῶν στρατιωτῶν μας ἀπ' τὰ ἀσφυξιογόνα. Ἔτσι οἱ Γερμανοὶ εἶχαν καταφέρει, μὲ μιὰ πολὺ δραστικὴ χημικὴ οὐσία νὰ καταστήσουν ἄχρηστες αὐτὲς τὶς μάσκες, ἡ ὁποῖες εἶχαν ἐρθεῖ μ' ἀπόλυτη μυστικότητα ἀπὸ τὸ Βέλγιο.

Ὅταν διάβασα αὐτὲς τὶς καταπληκτικὲς εἰδήσεις ἔγινα ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό μου. Κλείστηκα στὸ γραφεῖον μου, ἀκούμπησα τὸ κεφάλι μου στὰ χέρια μου κι' ἔμεινα σ' αὐτὴ τὴ στάσι, ὧρες, σκεπτόμενος μὲ τὶ τρόπο θὰ ἀνεκάλυπτα τοὺς κατασκόπους.

Ξαφνικὰ παρουσιάστηκε μπροστά μου ἡ Ἔλσα. Μὰ τρόμαξα νὰ τὴν γνωρίσω. Ἦταν ὑπερβολικὰ ἀφηρημένη κι' ἡ κινήσεις της ἦσαν σπασμωδικές, σὰν νὰ εἶχε συγκεντρώσει ἐπίμονα σὲ μιὰ σκέψι τὸ μυαλό της. Ἀνήσυχο τήν ἔβαλα νὰ καθήση σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔφερα τὸ χέρι μου στὸ μέτωπό της. Ἔκαιγε ἀπὸ τὸν πυρετό. Φαινόταν καθαρὰ ὅτι ἡ Ἔλσα ἐκείνη τὴ στιγμὴ πάλευε μὲ τὸν ἑαυτόν της. Τὰ μάτια της ἦσαν γεμᾶτα τρόμο...

Καὶ τότε μοῦ πέρασε μιὰ ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό, ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω. Σκέφθηκα ὅτι ἡ Ἔλσα μπορεῖ νὰ ἦταν ὑπνωτισμένη. Γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πλησίασα πιὸ κοντὰ καὶ τῆς ἔκανα ὅ,τι κάνουν συνήθως στὰ μέντιουμ γιὰ νὰ τὰ κάνουν νὰ συνέλθουν, Ἡ Ἔλσα ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως, σὰν κάποιο βάρος νὰ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν ψυχή της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη ἀπὸ τὴ χαλάρωσι τῶν νεύρων της. Τὴν ἄφησα ἥσυχη ὥσπου νὰ τῆς περάση ἡ νευρικὴ κρίσις κι' ὕστερα δίχως νὰ τὸ καταλάβη τὴν ὑπνότισα πάλι. Κατάλαβα πλέον ὅτι εἶχα βρῆ τὸ κλειδὶ τοῦ αἰνίγματος. Ἄρχισα λοιπὸν νὰ τῆς κάνω διάφορες ἐρωτήσεις γιὰ τὸν δόκτορα Βὰν Ντόναλντ. Κάθε ἀπάντησί της ἦταν γιὰ μένα μιὰ συνταραχτικὴ ἀποκάλυψις.

Ὁ Βὰν Ντόναλντ λοιπὸν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους Γερμανοὺς κατασκόπους. Ὅταν ἤθελε νὰ μάθη καμμιὰ πληροφορία μεταχειριζόταν τὴν ὑπνωτιστικὴ ἱκανότητά του. Ἔτσι κατάφερνε νὰ ὑπνωτίζη τὸ θῦμα του καὶ κατόπιν νὰ τὸ ἀναγκάζη νὰ τοῦ ὁμολογῆ ὅ,τι εἶχε στὸ μυαλό του. Ὅσο γιὰ τὴν Ἔλσα Πούμπριγκερ τὴν εἶχε ὡς ἐκτελεστικὸ ὄργανό του. Αὐτὴ ἔκανε τὶς διάφορες δολοφονίες τῶν ἀνεπιθυμήτων τοῦ δόκτορος Ντόναλντ, προσώπων, ὑπνωτισμένη ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο δόκτορα, ὁ ὁποῖος τῆς ὑπέβαλε τὴν ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἐπίσκεψίς της στὸ σπίτι μου, ὅπως ἀνακάλυψα, δὲν εἶχε ἄλλον λόγο, παρὰ ἐρχόταν γιὰ νὰ μὲ δολοφονήση, ὅπως τὴν εἶχε διατάξει ὁ Ντόναλντ,ὁ ὁποῖος εἶχε καταλάβει ὅτι ἤμουν ἔναςπράκτωρ τῆς ἀγγλικῆς ἀντικατασκοπείας. Μὰ ὅπως σᾶς ἀνέφερα, ἡ Ἔλσα μ' ἀγαποῦσε καὶ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΑΡΙΜΕ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

29 Ὀκτωβρίου

Φιλτάτη μου,

Εἶσθε θελκτική, γοητευτική, ἀξιολάτρευτη!

Στέλνοντάς μου τὸ ποτραῖτο σας μοῦ ἐδώσατε διπλῆ εὐτυχία, πρῶτον γιατὶ ἔχω τὴν εἰκόνα σας καὶ δεύτερον, γιατὶ μοῦ ἐδείξατε ἐμπιστοσύνη. Τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγράψατε τὸ γράμμα σας θὰ εἴχατε κάποιο ξεχείλισμα καλωσύνης, ἀλλοιῶς πῶς νὰ ἐξηγήσω τὰ τόσα καλὰ λόγια σας; Μόνον ἕνα εἴχατε παραλείψει σ' αὐτὸ τὸ γράμμα: Νὰ μοῦ πῆτε πότε θὰ σᾶς ἰδῶ.

Εἶσθε ἀναποφάσιστη. Εἶναι μιὰ παλὴ συνήθειά σας αὐτὴ ποὺ τὴν ἔχετε κληρονομήσει ἀπ' τὶς καλόγρηες. Ἀλλὰ δὲν ἔχετε νὰ κερδίσετε τίποτε, γιατὶ σᾶς βεβαιῶ πὼς ἂν δὲν μοῦ δώσετε τὴν ἄδεια νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, θὰ ἔλθω ὡς δῆθεν ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν κ. Δ... γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω κάτι.

Γιατὶ τάχα δὲν θέλετε νὰ συναντηθοῦμε σ' ἕναν περίπατο; Ἤ, πιὸ καλά, στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο, στὴν γαλαρία Ἔγκερστάϊν;

Ὅταν ἐπῆγα νὰ παραλάβω τὸ ποτραῖτο σας ἤμουν μαζὺ μ' ἕνα φίλο μου, ὁ ὁποῖος εἶχε σκανδαλισθῆ πολὺ μὲ τὸ μεγάλο μου δέμα, ποὺ δὲν ἐννοοῦσα νὰ τὸ ἀνοίξω μπροστά του. Ἴσως νὰ ὑπωπτεύθηκε τί ἦταν, μὰ πάντως ἐγὼ δὲν τοῦ εἶπα τίποτε.

Γράφετέ μου συχνά, ἀφοῦ δὲν βλεπόμεθα.

ΠΡΟΣΠΕΡ

Λονδῖνον 10 Δεκεμβρίου

Ἀγαπημένη μου,

Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ πῶς δὲν ἀπαντήσατε στὸ γράμμα μου; Τὸ προτελευταῖο γράμμα σας καὶ τὸ ποτραῖτο μὲ εἶχαν τόσο πολὺ ἐνθουσιάσει, ποὺ εἶχα χάσει σχεδὸν τὰ λογικά μου.

Τώρα ποὺ συνῆλθα κάπως καὶ βρίσκομαι στὸ Λονδῖνον αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου ψύχραιμο καὶ μπορῶ κάπως νὰ λογιχευθῶ. Λοιπὸν πέστε μου τώρα, θέλετε νὰ μὲ ἰδῆτε; Γιατὶ τὸ ἀποφεύγετε τόσο; Κανεὶς ἀπὸ τὸν κύκλο σας δὲν μὲ γνωρίζει κι' ἔτσι δὲν θὰ ἔκανε σὲ κανένα ἐντύπωσι ἡ ἐπίσκεψίς μου.

Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ κάνετε ἀπὸ φόβο μὴ σᾶς ποῦν ὅτι ἐκάματε κάτι ποὺ δὲν εἶναι σωστό, γιατὶ δὲν θέλω νὰ πιστέψω πὼς φοβᾶσθε μὴ τυχὸν γνωρίζοντάς με πιὸ πολὺ χάσετε τὴν ἰδέα ποὺ ἔχετε γιὰ μένα. Ἂν ἤξερα πὼς σκέπτεσθε ἔτσι πραγματικά, θὰ ἔλεγα ὅτι εἶσθε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὴν προνοητικότητα νὰ φυλάγεται τόσο. Ἀλλὰ ἂς ἐξετάσωμε τὴν πρώτη αἰτία. Ἂν δηλαδὴ εἶναι ἢ δὲν εἶνε σωστὸ τὸ νὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ.

Γιατὶ νὰ μὴν εἶνε ὅμως σωστό; Μήπως θὰ σᾶς φάω μὲ τὸ νὰ ἔλθω; Ὄχι βέβαια. Ὥστε ἂν δὲν τὸ θεωρεῖτε σωστὸ τὸ κάνετε γιὰ τὸν κόσμο. Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως ὅτι ἂν θέλουμε νὰ συμβαδίζουμε μὲ τὶς γνῶμες τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου, δηλαδὴ τοῦ κόσμου, δὲν θὰ κάνουμε ποτὲ τίποτε ποὺ νὰ μᾶς εὐχαριστῆ.

. . . . . .

Μὲ τὸ νὰ μοῦ στείλετε τὸ ποτραῖτο σας μοῦ δείχνετε ἀρκετὰ τὴν ἐκτίμησί σας καὶ γιὰ νὰ μὲ ἐκτιμᾶτε σημαίνει ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμέ. Λοιπόν, γιατὶ τόση δυσπιστία;

Πιστέψτε με, ἀγαπητή μου, δὲν ἔχετε κανένα λόγο νὰ διστάζετε τόσο. Ἐπιμένω σ' αὐτὸ γιατὶ ἂν ἐξακολουθῆτε ν' ἀρνῆσθε, ἡ ἀλληλογραφία μας δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως.

ΠΡΟΣΠΕΡ

Παρίσι Φεβρουάριος

Ἀγαπημένη μου,

Εἶνε μόλις μιὰ ὥρα ποὺ ἐδιάβασα τὸ γραμματάκι σας καὶ ξέρετε γιατί; Ἦταν κρυμμένο κάτω ἀπὸ μιὰ στίβα χαρτιὰ πάνω στὸ γραφεῖο μου. Ἀφοῦ δὲν περιφρονῆτε τὰ δῶρα μου σᾶς στέλνω μερικὰ βάζα γλυκὸ τριαντάφυλλο, γιασεμὶ καὶ περγαμότο. Δώσετε σᾶς παρακαλῶ ἕνα βάζο στὴν κυρία ντὲ Σ... μαζὺ μὲ τὰ σέβη μου. Σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ σᾶς στεῖλω παντοφλίτσες καὶ παρ' ὅλη τὴν ἄρνησί σας θὰ σᾶς τὶς ἔστελνα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὶς βρῆκα πιά. Θὰ σᾶς στεῖλω ἀντὶ γι' αὐτὲς ἕνα τούρκικο καθρεφτάκι ποὺ θὰ σᾶς εἶνε χρησιμώτατο.

Τὰ τοῦ πρωτοκόλλου, ὅταν θὰ συναντηθοῦμε θὰ τὰ κανονίσετε σεῖς, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ πιστέψετε ὅτι ἔχω γκρίζα μαλλιά. Μὲ τὶ τρόπο νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω;

Ἀφοῦ θὰ πᾶτε στὴν Ὀμπρηία, μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ἕνα συστατικὸ γράμμα γιὰ τὸν διευθυντὴ τῶν ἀνασκαφῶν, ἂν σᾶς ἐνδιαφέρουν αὐτὰ τὰ πράγματα. Καταλαβαίνω ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἰδωθοῦμε ποτέ. Ἄρχισα νὰ ἀπελπίζωμε στὰ σοβαρά, ὡστόσο δὲν παύω νὰ σᾶς σκέπτωμαι.

ΠΡΟΣΠΕΡ

Παρίσι Μάρτιος

Φιλτάτη μου,

Εἶνε δυὸ μέρες τώρα ποὺ ρωτιέμαι ἂν πρέπει νὰ σᾶς γράψω καὶ ἀσφαλῶς ἡ ὑπερηφάνειά μου δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ τὸ κάμω, μὰ μοῦ προξένησε τόση εὐχαρίστησι τὸ γράμμα σας!

Λοιπὸν γινήκατε πλουσία; Τόσο τὸ καλλίτερο. Σᾶς συγχαίρω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, γιατὶ πλουσία σημαίνει ἐλευθέρα. Ὁ φίλος σας ποὺ εἶχε αὐτὴ τὴν τόσο ὡραία ἰδέα βέβαια θὰ εἶνε ἐρωτευμένος μαζύ σας, μὰ σεῖς δὲν θὰ μοῦ τὸ ὁμολογήσετε ποτέ, γιατὶ ἀγαπᾶτε τὰ μυστηριώδη πράγματα. Σᾶς συγχωρῶ λοιπὸν προκαταβολικῶς.

Γιατὶ δὲν πᾶτε στὴ Ρώμη καὶ στὴ Νεάπολι νὰ θαυμάσετε ζωγραφικὴ καὶ ἥλιο; Εἴσασστε σὲ θέσι νὰ καταλάβετε τὴν ὡμορφιὰ τῆς Ἰταλίας καὶ θὰ γυρίσετε ἀπ' αὐτὸ τὸ ταξίδι πλούσια σὲ ἰδέες καὶ σὲ ἐντυπώσεις. Δέν σᾶς συνιστῶ διόλου τὴν Ἑλλάδα, ἐκεῖ θὰ ἤθελα νὰ ἐπηγαίναμε μαζὺ κι' ὥσπου νἄρθῃ αὐτὴ ἡ ἡμέρα σᾶς στέλνω αὐτὸ τὸ χορταράκι ποὺ τὸ ἔκοψα ἄλλοτε στὴν Ἐπίδαυρο. Ἴσως ἡ σκιὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ νὰ τὰ φέρῃ δεξιὰ καὶ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ συναντηθοῦμε καμμιὰ μέρα.

Μὴ τὸ πετάξετε τὸ χορταράκι μου, ἀντιπροσωπεύει μιὰ τόσο ὄμορφη ἐποχή. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ ταξίδι μου στὴν Ἑλλάδα! Ἐκεῖ εἶδα τὶς ὡραιότερες ἀρχαιότητες τοῦ κόσμου. Τὸν Παρθενῶνα θὰ τὸν θυμᾶμαι πάντα, μὰ δὲν θέλω ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ τὸν δῆτε μόνη σας. Πηγαίνετε καλύτερα στὴν Ἰταλία.

ΠΡΟΣΠΕΡ

Παρίσι Μάρτιος

Ἀγαπητή μου Φίλη,

Ἔλαβα τὸ γράμμα σας καὶ μ' ἐθύμωσε πολύ. Ἔτσι λοιπὸν ἡ σατανικὴ ὑπερηφάνειά σας σᾶς ἐμπόδισε νὰ μὲ ἰδῆτε! Ἀλλὰ τὸ κάτω τῆς γραφῆς δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα νὰ σᾶς κάνω παράπονα. Σᾶς συνήντησα ὡστόσο τὶς προάλλες καὶ δὲν ξέρω τί μ' ἐμπόδιζε νὰ σᾶς πλησιάσω καὶ νὰ σᾶς μιλήσω. Μοῦ φανήκατε ὡραιότερη ἀπὸ ἄλλοτε, μὰ βρίσκω λιγάκι ἐγωϊστικὸ νὰ τὸ λέτε μόνη σας. Ὅσο γιὰ μὲ δὲν πιστεύω νὰ εἶμαι οὔτε καλύτερος οὔτε χειρότερος ἀπὸ τὴν παλιὰ ἐποχή.

Τί θέλετε νὰ τὸ κάμω αὐτὸ τὸ βαλάντιο, ποὺ μοῦ στείλατε, ἀφοῦ δὲν εἶνε κεντημένο ἀπὸ τὸ λευκό σας χεράκι;

Κι' ὅμως θὰ ἤθελα τόσο νὰ εἶχα κάτι καμωμένο ἀπὸ σᾶς! Τὸ ἄξιζα γιὰ τὰ γλυκὰ καὶ τὸν Τούρκικο καθρέπτη, ποὺ οὔτε μοῦ ἐγράψατε ἂν τὰ ἐλάβατε. Ἀλλὰ ἤταμε πὼς δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα νὰ σᾶς μαλώνω.

Ὅταν θὰ πᾶτε στὴν Ἰταλία καὶ περάσετε ἀπὸ τὸ Παρίσι ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶμαι ἐδῶ. Ποῦ θὰ εἶμαι; Ὁ Θεὸς ξέρει.. Διόλου παράξενο καὶ νὰ συναντηθοῦμε στὴν Ἰταλία. Γράφτε μου πότε θὰ εἶσθε στὴ Νεάπολι καὶ πάρτε ἀπὸ τὴν κυρία Σ...ἕνα γράμμα γιὰ τὸν κ. Μπουονονοῦτσι, τὸν διευθυντὴ τῶν ἀνασκαφῶν. Καὶ τώρα σᾶς ἀφήνω καὶ σᾶς ἐκφράζω ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴ λύπη μου, ποὺ δὲν σᾶς ἐγνώρισα ἀπὸ κοντά.

ΠΡΟΣΠΕΡ

δὲν ἤθελε νὰ μὲ σκοτώσῃ. Γι' αὐτὸ πάλευε μὲ τὴν ἰδέα ποὺ τῆς εἶχε βάλει ὁ Ντόναλντ στὸ μυαλό, κι' αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ πάλη της ἦταν ἀφορμὴ νὰ προδοθῆ καὶ νὰ μὲ κάνῃ νὰ διαφωτίσω τὸ μυστήριο τῆς ὑποθέσεως ποὺ μ' ἀπασχολοῦσε.

Ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος στὴ θέσι μου, συγκινημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀφοσίωσι τῆς Ἔλσας, ἴσως νὰ μὴ τὴν παρέδιδε στὴν ἀστυνομία. Ὡστόσο ἐγὼ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχα ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ πολέμου. Ἀδιαφορῶντας συνεπῶς γιὰ τὰ πάντα τὴν κατήγγειλα καὶ σὲ λίγο κι' αὐτὴ κι' ὁ δόκτωρ Ντόναλντ τουφεκιζόντουσαν, χωρὶς διατυπώσεις, μέσα στὶς φυλακὲς τῶν Βρυξελλῶν. Ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ ἀπὸ τὶς τόσες ἀνανδρίες τῶν «ἡρώων τοῦ πολέμου!»

Κι' ὁ ταγματάρχης Μπὶλ Τζόϊς, μ' αὐτὰ τὰ τολμηρὰ λόγια, ἔκλεισε τὴν ἀφήγησι τῆς παραπάνω δραματικῆς περιπετείας τῆς ζωῆς του.

ΤΖΩΝ ΓΟΥΝΤΛΕΥ